

N.N.

KAREL

ENDE

ELEGAST

1. Fraeye historie ende al waer
2. Mach ic u tellen, hoort naer.
3. Het was op enen avontstonde
4. Dat karel slapen begonde
5. Tengelem op den rij.
6. Dlant was alle gader sijn.
7. Hi was keyser ende coninc mede.
8. Hoort hier wonder ende waerhede
9. Wat den coninc daer ghevel,
10. – Dat weten noch die menige wel –
11. Tenghelem al daer hi lach,
12. Ende waende op den anderen dach
13. Crone draghen ende houden hof,
14. Om te meerderen sinen lof.
15. Daer die coninc lach ende sliep,
16. Een heilich engel aen hem riep,
17. So dat die coninc ontbrac
18. Biden woerden die dengel sprac.
19. Ende seyde: “Staet op edel man.
20. Doet haestelic u cleeder an.
21. Wapent u ende vaert stelen.
22. God die hiet mi u bevelen,
23. Die in hemelrike is here.
24. Of ghi verliest lijf ende eere.
25. En steeldi in deser nacht niet,
26. So is u evel geschiet.

27. Ghi sulter omme sterven
28. Ende uwes levens derven,
29. Eer emmermeer scheid dit hof.
30. Nu verwacht u daer of
31. Vaert stelen of ghi wilt.
32. Neemt uwen speere ende uwen schilt.
33. Wapent u, sit op u paert
34. Haestelic ende niet en spaert.”
35. Dit verhoorde die coninc.
36. Het docht hem een vreemde dinc,
37. Want hi daer niemant en sach,
38. Wat dat roepen bedieden mach,
39. Hi waendet slapende hebben gehoord,
40. En de hilt hem niet an dat woert,
41. Ende quam in ander ghedochte.
42. Die daer die boetscap brochte,
43. Dengel die van gode quam,
44. Sprac ten coninc als die was gram:
45. “Staet op karel ende vaert stelen.
46. God hiet mi u bevelen
47. Ende ontbiedet u te voren.
48. Anders hebdi u lijf verloren.”
49. Met dien woerde sweech hi.
50. Ende die coninc riep: “ay mi!”
51. Als die seere was vereent,
52. “Wat ist dat dit wonder meent?
53. Ist alfs gedrocht dat mi quelt

54. Ende dit grote wonder telt?
55. Ay, hemelsche drochtijn,
56. Wat node soude mij sijn
57. Te stelen. Ic ben so rike.
58. En is man in aertrijcke,
59. Weder coninc noch graven,
60. Die so rijk sijn van haven,
61. Si moeten mi sijn onderdaen
62. Ende te minen diensten staen.
63. Mijn lant is so groot.
64. Men vint nyewers sijn ghenoot.
65. Dlant is algader mijn
66. Tot colene opten rij
67. Ende tot romen voort,
68. Alst den keyser toe behoort.
69. Ic ben here, mijn wijf is vrouwe,
70. Oest totter wilder denouwe
71. Ende west totter wilde see.
72. Nochtans heb ic goets veel meer.
73. Galissien en spandien lant,
74. Dat ic selve wan mitter hant,
75. Ende ic die heydene verdreef,
76. Dat mi tlant alleene bleef.
77. Wat node soude mi sijn dan,
78. Te stelen, ellendich man?
79. Waer om ontbiedet mi dit god?
80. Node brekic sijn ghebot,

81. Wistic dat hijt mi ontbode.
82. En mochts niet gheloven node
83. Dat mi god die lachter onste,
84. Dat ic te stelen begonste.”
85. Daer hi lach in dit ghepeins
86. Harentare, weder ende gheyne,
87. So vaecte hi een luttelkijn,
88. So datti looc die oghen sijn.
89. Doe seide dingel van te voren:
90. “Wilde gods ghebot verhoren,
91. Heer coninc, so sidi ontdaen.
92. Het sel u an u leven gaen.”
93. Dengel vanden paradise
94. Sprac: “coninc doet als die wise
95. Vaert stelen ende wert dief,
96. Al hebdijs nu groot ongerief,
97. Het sal u namaels wesen lief.
98. Met deser talen voer dengel dan,
99. Ende karel hem tseyne began,
100. Vanden wonder dat hi hoorde.
101. “Gods ghebot, sine woerde
102. En wil ic niet laten achter.
103. Ic sel dief wesen al ist lachter,
104. Al soudic hanghen bider kelen.
105. Nochtan haddic liever vele,
106. Dat mi god name ghemeene,
107. Dat ic van hem houde te leene,

108. Beyde borch ende lant,
109. Sonder mijns ridders ghewant,
110. Endi ic mi moeste gheneeren
111. Mitten schilde ende metten speere,
112. Als een die niet en heeft,
113. Ende op die avonture leeft.
114. Dat ware mijn wille bet
115. Dan ic ghevanghen ben int net,
116. Ende ic nu moet stelen varen,
117. Sonder eenich sparen.
118. Varen stelen oft god verwercken.
119. Nu so moetti mi gestercken.
120. Ic woude, ic ware uuter sale
121. Sonder nieumare ende tale,
122. Ende mi waer ghecost opten rij
123. Seven borghen van steenen fijn.
124. Wat sel ic segghen van oneeren
125. Den ridderen ende den heeren.
126. Die hier liggen in die sale?
127. Wat sal wesen mine tale,
128. Dat ic in deser duyster nacht,
129. Aleen, sonder yemants cracht,
130. Moet varen in een lant
131. Dat mi in vremde ende onbecant?”
132. Mit deser talen ghinc hem gereyden
133. Die coninc karel ende cleyden
134. Mit sinen dieren gewaden,

135. Als die te stelen was beraden,
136. Het was altoes sine seden,
137. Datmen sine wapene deden,
138. Ten bedde daer hi lach.
139. Het waren die beste die ye man sach.
140. Als hi aldus ghewapent was,
141. Ghinc hi doer das palas.
142. Daer en was slot noch dore so goet,
143. Noch poerte diene wederstoet,
144. Sine waren tegen hem ontdaen.
145. Daer hi wilde, mocht hi gaen.
146. Daer en was niemant dien sach,
147. Want dat volc algader lach
148. In vaste slape, als god woude.
149. Dat dedi al door des conincs houde.
150. Sine hulpe was hem bereet.
151. Al hi die borchbrugge leet,
152. Ghinc die coninc mit liste
153. Totten stalle, aldaer hi wiste
154. Sijn ors ende sijn ghesmiden.
155. Sonder eenich langher beyden,
156. Hi sadelet ende satter boven
157. Opt ors, dat min mochte loven.
158. Doe hi ter poorten ghereden quam,
159. Sach hi daer ende vernam
160. Den wachter ende den poortiere,
161. Die luttel wisten dat hoer heere

162. So na hem was mitten schilde.
163. Si sliepen vaste alst god wilde.
164. Die coninc beette ende ontdoet
165. Die poorte die besloten stoet,
166. Ende leyde sijn ors uut
167. Sonder niemare ende gheluyt.
168. Doen sat hij in sijn ghereyde,
169. Die coninc karel ende seyde:
170. “God, also ghewaerlijcke,
171. Als ghi quaemt int aertrike
172. Ende wort sone ende vader,
173. Om ons te verlossen alle gader,
174. Dat adam hadde verloren
175. Ende dat na hem wert gheboren.
176. Ghi liet u aenden cruce slaen,
177. Doen u die joden hadden ghevaen.
178. Si staken u met eenen speere.
179. Si sloegen u, dies haddi geere.
180. Dese bitterlike doot
181. Ontfincki, here, door onsen noot,
182. Ende braeckte die helle daer naer,
183. Also waerlic alst was waer,
184. Ende ghi here lasaruse,
185. Daer hi lach in sine cluse,
186. Verwecket, heere, vander doot,
187. Ende vanden steenen maket broot,
188. Ende vanden water wijn,

189. So moeti in mijn gheleyde sijn
190. In desen deemsteren nacht.
191. Ende verbaert aen mij u cracht.
192. Oetmoedich god ende vader,
193. Aen u keer ic mi alle gader.”
194. Hij was in vele gedochten,
195. Waer hi best henen varen mochte,
196. Daer hi stelens soude beghinnen.
197. Doe quam hi in een wout binnen,
198. Karel den edelen man,
199. Dat niet van verre stont van daen.
200. Doen quam gereden daer,
201. Die mane scheen seer claer.
202. Die sterren lichten aenden trone.
203. Dweder was claer ende scone.
204. Dus peynsde die coninc:
205. Ic was gewone, voer alle dinck,
206. Dieve te hatene daer icse wiste,
207. Die den lieden mit liste
208. Hoer goet stelen ende roven.
209. Nu mach ik hem wel gheloven,
210. Die leven bider avontueren.
211. Si weten wel, dat si verbueren,
212. Lijf ende goet, machmense vaen.
213. Met doetse hangen ende thooft of slaen,
214. Of sterven arger doot.
215. Horen anxte is dicke groot.

216. Nemmermer en ghevalt mi dat,
217. Dat ic man doer cleynten scat,
218. Sterven doe in al mijn leven.
219. Ic hebbe elegast verdreven,
220. Om cleyne sake uut minen lande,
221. Die dicke set sijn lijf te pande,
222. Om tgoet daer hi bi leeft.
223. Ic wane, hi dicke sorghe heeft.
224. Hi en heeft lant noch leen,
225. Noch ander toeverlaet geen,
226. Dan hi mit stelen can bejaghen.
227. Daer op moet hi hem ontdraghen.
228. Ic nam hem tlant des was hi heere,
229. Dat mach hem nu wel rouwen seere,
230. Beide borch ende lant.
231. Des was ic herde onbekant,
232. Want hi hadde in sine scaren,
233. Die met hem onthouden waren,
234. Ridders, serianten, een ghetal,
235. Die ic heb onterft al,
236. Beyde van lande ende van goede.
237. Nu volghen si hem al doer armoede.
238. Ic en laetse niewers gedueren.
239. Die onthilde, ic daden verbueren,
240. Beyde borch ende leen.
241. Hi en hevet toeverlaet gheen.
242. Hi moet hem al onthouden

243. In wildernisse ende in wouden,
244. Ende moet alleene bejaghen,
245. Daer si hem alle op ondraghen.
246. Mer so vele isser an:
247. Hi en steelt gheen armen man,
248. Die bi sijnre pinen leeft.
249. Dat pelgrim ofte coepman heeft,
250. Laet hi hem gebruiken wel.
251. Mer hi en versekert neymant el.
252. Bisscoppen ende canoniken,
253. Abden ende moniken,
254. Dekenen ende papen,
255. Daer hise can betrapen,
256. Comen si in sijnre verde.
257. Hi neemt hem mulen ende peerde,
258. Ende steectse uut haren ghereyde,
259. Dat si vallen op die heyde
260. Ende neemt hem mit sijnre cracht,
261. Al dat si daer hebben bracht:
262. Silver, cleeder, facelment.
263. Dus bejaecht hi hem omtrent,
264. Daer hi die rike lieden weet.
265. Hy neemt hem haren scat ghereet
266. Beyde silver ende gout.
267. Sine list is menichfout.
268. Nyemant en kannen ghevaen.
269. Nochtan heeften om ghedaen

270. Menich man sine cracht.
271. Ic woudic nu in deser nacht
272. Sijn gheselle mochte wesen.
273. “Ay heere god helpt mi tot desen!”
274. Mit deser talen voer hi voort,
275. Die coninc, ende heeft verhoort,
276. Hoe een ridder quam ghevaren
277. Inder selver ghebaren,
278. Als die riden wil verholen,
279. Met wapenen swart als colen.
280. Swart was helm ende schilt,
281. Die hi aenden hals hilt.
282. Sinen halsberch mochtmen loven.
283. Swart was den wapenroc daer boven.
284. Swart was dors daer hi op sat.
285. Ende quam enen sonderlingen pat
286. Dwers riden doer den woude.
287. Alsen die coninc ghemoeten soude,
288. Segendi hem ende was in vare,
289. Ende waende dat die duvel ware,
290. Om dat hi was so swart al.
291. Den riken god hi hem beval.
292. Hi pensde in sinen moet:
293. Ghevalt mi quaet ofte goet,
294. En vlie te nacht doer desen.
295. Ic sel der avonturen genesen.
296. Nochtan weet ic te voren wel:

297. Tis die duvel ende niemant el.
298. Waer hi van gods halven iet,
299. Hi en ware so swart niet.
300. Tis al swart, peert ende man,
301. Al dat icker aen gemerken can.
302. Ic duchte dat mi toren naket.
303. Ic bidde gode dat hi waket,
304. Dat dese mi niet en scende.
305. Ende als hi bet quam ghehende,
306. Ende die swarte heeft vernomen
307. Den coninc tegen teghen hem te comen,
308. Pensde hi in sinen sin:
309. Dese is verdoelt hier in
310. Ende hevet sinen wech verloren.
311. Ic mach dat aen hem verhoren.
312. Hi salder laten die wapen sijn,
313. Die die beste sijn in schine
314. Die ic in seven jaren sach.
315. Si verlichten als den dach,
316. Van steenen ende van goude.
317. Wanen quam hi in den woude?
318. Ten was noyt arm man,
319. Die sulcke wapen droech an,
320. Ende sulc ors hadde bescreden,
321. So sterc ende van scone leden.
322. Doen hi quamen te gemoeten,
323. Leden si al sonder groeten.

324. Deen besach den anderen wel,
325. Mer si seyden niet el.
326. Als hi den coninc was leden,
327. Diet swart ors had bescreden,
328. Hitl hi stille ende dochte,
329. Wie die ander wesen mochte;
330. Waer om dat hi aldus lijt,
331. Ende sijnre talen aldus vermijjt
332. Datti mi niet en groete
333. Doen hi mi ghemoete,
334. Ende om gheen dinc en vraghet.
335. Ic wane dat hi quaet jaghet.
336. Waer ic seker van dien,
337. Dat hi quame om verspien,
338. Datti mi ofte mine
339. Brenghen wilde in pine,
340. Teghen den coninc die ic ontrade,
341. Hi en lede te nacht sonder scade.
342. Wat node soude hi jaghen
343. Achter bosschen ende hagen,
344. Ofti mi niet en sochte.
345. Biden heere die mi gewrochte,
346. Hine ontrijt mi te nacht.
347. Ic sel proeven sine cracht.
348. Ic willen spreken ende kennen.
349. Hi mach sulc sijn, ic sel winnen
350. Sijn ors ende dat hi hevet an.

351. Ende doen met lachter keeren dan.
352. Hi es hier comen als een domme.
353. Met dien werp hi sijn ors omme,
354. Ende volchde den coninc naer.
355. Doen hien achterhaalde daer,
356. Riep hi lude: “Ridder ontbeyt.
357. Waer na ist dat ghi rijt?
358. Ic wil weten wat ghi soect,
359. Ende jaecht ende roect,
360. Eer ghi mi ontrijt van hier.
361. Al waerdi noch so fier,
362. Ende so diere uwe tale,
363. Berechtes mi, so doedi wale.
364. Ic wil weten wie ghi sijt,
365. Ende waer ghi vaert op dese tijt.
366. Ende hoe dat u vader hiet.
367. En machs u verlaten niet.”
368. Doen antwoerde die coninc:
369. “Ghi vraget mi so menich dinc.
370. En wistu hoe berechten.
371. Dan ic u seide bi bedwanghe.
372. So haddic gheleeft veel te langhe,
373. Dat mi een man dwinghen soude
374. Van dinghen die ic niet en woude
375. Berechten, ten ware mi lief,
376. Coemter mi goet af of miskief.
377. Wy sullen desen strijdt nu scheyden,

378. Ende becorten tusschen ons beyden.
379. Des conincs schilt van verdeect,
380. Ons teyken datter aene stoet.
381. Hi en wildes niet voeren ontdeect,
382. Om teyken datter aene stoet.
383. Hi en wilde niet dat men waer vroet,
384. Dat hi ware die coninc.
385. Si worpen omme met deser dinc,
386. Haer orssen sterc ende snel.
387. Si waren beyde ghewapent wel.
388. Hare speeren waren sterc.
389. Si versaemden in een perc,
390. Mit sulcken nide onder hen tween,
391. Dat dorsen bogen over haer been.
392. Manlic vingen si ten swaerde
393. Als die vechtens begaerde.
394. Si vochten een langhe wile,
395. Datmen gaen mochte een mile.
396. Die swerte was sterc ende snel,
397. Ende sine consten waren fel,
398. So dat die coninc was in vare
399. Ende waende dat die duvel ware.
400. Hie sloech den swarten opten schilt,
401. Dien hi manlic voor hem hilt,
402. Dat hi in tween stucken vloech,
403. Oft ware een linden loof.
404. Die swarte sloech den coninc weder.

405. Die swerde gingen op ende neder.
406. Opten helme, op die maelgien,
407. Datter menich moeste faelgien.
408. Daer en was halberch gheen so goet,
409. Daer en dranc dore dat bloet,
410. Doer die maelgien uuter huyt.
411. Daer was van slaghen groot gheluyt.
412. Die spaenderen vanden scilde vloghen.
413. Die helmen op hoer hoofd die boghen
414. Ende ontvingen scarde ende vlegghen,
415. Se scaerp waren der swaerden eggen.
416. Die coninc pensde in sinen moet
417. Dese is te wapene goet.
418. Hi bringhet mi in sulken noot,
419. Mine help God, ic blive doot.
420. Sal ic liden mijns namen
421. Ic souts mi eewelic scamen.
422. Nemmermeer en gecreech ic eere.
423. Doe sloech hi eenen slach so seere,
424. Opten swarten die voor hem hilt,
425. Dat hien nalic hadde ghevelt,
426. Ende vanden ors tumelen dede.
427. Tusschen hem beyde en was gene vrede.
428. Ende die swarte sloech opten heere
429. Ende sloech enden slach so seere,
430. Opten hel dat hi booch,
431. Ende tswaert in twee stucken vloech,

432. So anxtelic was die slach.
433. Als dat die swarte sach
434. Datte sijn swaert hadde verloren:
435. “Tfy dat ic ye was gheboren”,
436. Pensde hi in sinen moet:
437. “Dat ick leve, waer toe ist goet?
438. En hadde noyt gheval,
439. Noch nemmermeer en sal.
440. Waer mede sal ic mi verweeren?
441. En prise mijn lijf niet twee peeren,
442. Want ic ben ydelre hande.”
443. Doe docht den coninc scande,
444. Op eenen te slane die voor hem helt.
445. Doe sach hi liggen tswaert opt velt
446. An twee stucken ghebroken,
447. Doe pensdi: en is niet ghewroken,
448. Die eenen wille slaen of deeren,
449. Die hem niet en can gheweeren.
450. Dus hilden si stille int wout.
451. Haer ghepeyns was menichvout,
452. Deen wie dander wesen mochte.
453. “Biden heere die mi ghewrochte,”
454. Sprac karel die coninc,
455. “Ghi en berecht mi een dinc,
456. Heer ridder, des ic u vraghe,
457. Ghi hebt gheleeft al u daghe,
458. Hoe ghi hiet of wie ghi sijt.

459. Ende laet ons corten desen strijt.
460. Mach ic met eeren liden,
461. Ic sal u henen laten riden,
462. Als ic uwe name weet.”
463. Die swarte sprac: “ic ben bereet,
464. In dien dat ghi mi maket vroet,
465. Wat nootsaken dat u doet,
466. Dat ghi hier quaemt te nacht.
467. Ende wiens toren dat ghi wacht.”
468. Doe seyde karel, die edel man:
469. “Segt mi tierst, ic segh u dan,
470. Wat ic hier soecke ende jaghe.
471. En dar niet riden bi daghe,
472. Ten is sonder nootsake niet
473. Dat ghi mi dus ghewapent siet.
474. Ic sel u seggen hoet coemt,
475. Als ghimi uwen name noemt,
476. Dies sijt seker ende vast.”
477. “Heere ic hete elegast.”
478. Dat sprac die ridder herde saen.
479. “Ten is mi niet ten beste vergaen.
480. Ic heb goet ende lant verloren,
481. Dat ic hadde hier te voren,
482. Bi onghevalle als menich doet.
483. Soudic u al maken vroet,
484. Hoe mine saken comen sijn,
485. Eer ic u geseyde den sin,

486. Het soude u dencken veel te lanc.
487. Mijn gheluc is so cranc.”
488. Als dit die coninc verstoet,
489. Was hi blide in sinen moet,
490. Dant al gheweest hadde sijn,
491. Tgoet dat vloy opten rij.
492. Hij seyde: “ridder, eyst u bequame,
493. Ghi hebt mi geseit uwen name,
494. Segt mi nu hoe ghi u gheneert.
495. Bi al dat god hevet weert,
496. Ende bi hem selven te voren,
497. Van mi en hebdi gheenen toren.
498. Ic sal u so vele berechten,
499. Vraachdijs mi sonder vechten
500. Ende sonder evelen moet,
501. In dien dag ghi mi maket vroet.”
502. “Nu, sijts seker ende vast,
503. Heere,” antwoerde elegast,
504. “En wil u niet helen,
505. Daer ic bi leve, moet ic stelen.
506. Mer so vele isser an,
507. En steels geenen armen man,
508. Die bij sijnre pine leeft.
509. Dat pelgrim ofte coopman heeft,
510. Dies laet ic hem ghebruken wel.
511. Mer ic en verseker niemant el.
512. Sint dat ic was gheboren,

513. Ende ic mijn goet had verloren,
514. Daer ic bi soude leven,
515. Ende mi die coninc had verdreven,
516. Karel, uut minen lande,
517. Ic sal segghen, al ist scande,
518. So heb ic mi onthouden
519. In wildernissen ende in woude.
520. Daer si twalef bi leven,
521. Moetent rike luden gheven,
522. Bisschoppen ende canoniken,
523. Abden ende moniken,
524. Deken ende papen.
525. Daer icse can betrapen,
526. Ic neme haer goet met liste.
527. En weet gheen so vaste kiste,
528. Noch geen slot so vast,
529. Here,” sprac elegast,
530. “Weet icker goet in,
531. Ic brenct in mijn gewin,
532. Ende onder mine ghesellen.
533. Wat soudicker meer of tellen.
534. Minen list is menichvout.
535. Mine gesellen zijn int wout,
536. Ende ic voer om aventure ...
537. Ende heb vonden enen sueren,
538. Want ic heb mijn swaert verloren.
539. En coeser gheen have voren,

540. Ende ict weder hadde gheheel.
541. Der slaghen heb ic ooc een deel,
542. Meer dan ic ie ghewan,
543. Op eenen nacht van eenen man.
544. Nu seght mi ridder hoe ghi heet,
545. Ende die ghene die u veet.
546. Is hi van sulker machte,
547. Dat ghi riden moet bi nachte?
548. En condise niet ghematen,
549. Die ghene die u haten?
550. Ghi sijt te wapen so goet.”
551. Die coninc pensde in sinen moet:
552. God heeft mijn bede ghehoort.
553. Nu moetti mi beraden voort.
554. Dit is de man die ic begheerde,
555. Boven alle die leven op daerde,
556. Mede te varen op desen nacht.
557. God heefter mi te poente bracht.
558. Nu moet ic liegen door den noot,
559. Biden heere die mi gheboot.
560. Sprac die coninc tot elegast:
561. “Aen mi hebdi gheleyde vast,
562. Ghestade vrient ende vrede
563. Ic sel u seggen mine sede.
564. Wat helpt vrienden verholen,
565. Ic heb so vele goets gestolen.
566. Waer ic mitter helft gevaen,

567. Men liet mi waerlic niet ontgaen,
568. Om mijn gewichte van van goude root.
569. Maer het dede mi den noot.
570. Noot breket alle strijt.”
571. “Nu segghet mi ridder wie ghi sijt?”
572. “Ic sel u segghen minen name,
573. Ist u willen ende bequame.
574. Ic ben gehieten adelbrecht.
575. Ic pleghe te stelen over recht,
576. In kerken ende in clusen,
577. Ende in alle gods husen.
578. Ic stele alderhande saken.
579. En late niemant met ghemaken,
580. Den rijcken ende den armen.
581. Ic en achte niet op hoer carmen.
582. En weet gheenen armen man,
583. Daer ic mijn ghewin weet an,
584. En naem hem liever sine have,
585. Dan ic hem die mine gave.
586. Aldus heb ic mi ontdraghen,
587. Ende hebbe gheleyt nauwe lagen,
588. Om eenen scat die ic weet.
589. Mi souts wesen wel ghereet,
590. Eer emmermeer quame morghen vroe,
591. Haddicker goede hulpe toe,
592. Also vele als ics rochte,
593. Ende mijn peert dragen mochte.

594. Die scat is qualic ghewonnen.
595. God en souts ons niet vergonnen,
596. Al hadden wijs een deel.
597. Die scat leyt in een casteel,
598. Daer mi die jegenode is cont.
599. Al hadden wijs vijfhondert pont.
600. Ten mochten niet deeren,
601. Dan wi vanden sinen teeren.
602. Laet ons gesellen zijn te nacht,
603. Dat wi connen bejaghen
604. Onthier ende het sel daghen.
605. Dan sel ic deylen ende ghi sult kiezen.
606. Dies achter gaet moet riesen.”
607. Elegast seide: “Waer leit den scat?
608. Lieve gheselle, segt mi dat,
609. Ende in wat stede?
610. Het mach daer sijn, ic vare mede.
611. Ic wils wesen vroet,
612. Eer ic u volghe eenen voet.”
613. Doen seide karel die edel man:
614. “Ic sel u berechten dan.
615. Die coninc heeft so groot een scat.
616. Hem mochte luttel deeren dat
617. Van sinen scatte, daer hi leghet.”
618. Als dit die coninc seghet,
619. Datti hem selven stelen wille,
620. Elegast en sweech niet stille.

621. Hi seyde: “dat moet mi god verbieden!
622. Sien leven niet, diet mi rieden,
623. Dat ic den coninc dade scade.
624. Al heeft hi mi bi quaden rade,
625. Mijn goet ghenomen ende verdreven,
626. Ic sel hem al mijn leven
627. Goet vrient sijn na mijn macht.
628. In sijn scade en coem ic te nacht,
629. Want hi is mijn gherechtich heere.
630. Dade ic hem anders dan eere,
631. Ic mocht mi scamen voor gode.
632. Men mochs mi gheraden node.”
633. Als dit de coninc verstoet,
634. Was hi blide in sinen moet,
635. Dat hem elegast, die dief,
636. Goet gonste ende hadde lief.
637. Hi pense, mocti keeren,
638. Behouden sijnder eeren,
639. Hi souden goets so vele geven,
640. Hi souder mit eeren sijn daech op leven,
641. Sonder stelen ende roven,
642. Des moch men hem gheloven.
643. Na dien gepense daer hi in was,
644. Vraechdi elegaste das,
645. Oft hien iewers wilde leyden,
646. Daer si tgoet onder hem beyden
647. Mochten bejaghen op dien nacht.

648. Hi deder toe sijn beste cracht,
649. Geerne ende sijn behendichede,
650. Woude hi hem laten varen mede,
651. Elegast seyde: “ja ic, gerne.
652. Men weet niet, ghi segt in scerne.
653. Theggericx van eggermonde
654. Daer moghen wi stelen sonder sonde,
655. Die des conincs suster heeft.
656. Het is scade dat hi leeft.
657. Hi heeft den menighen verraden
658. Ende ghebrocht in groter scaden,
659. Ende ooc mede sinen heere
660. Soude nemen lijf ende eere,
661. Mocht na sinen wille gaen.
662. Dat heb ic wel verstaen.
663. Nochtan houti vanden coninc
664. Herde minich scone dinc,
665. Beyde borch ende leen.
666. Al en haddi toeverlaet gheen,
667. Het mochten luttel deeren,
668. Dat wi vanden sinen teeren.
669. Daer selen wi varen, ist u wille.”
670. Die coninc peynsde ende sweech al stille:
671. Na dat daer gescepen stoet,
672. Dat daer ware stelen goet.
673. Al hadden sijn suster ghevangen,
674. Si souden node laten hangen.

675. Dus droeghen si overeen,
676. Daer te varen onder hem tween,
677. Te stelen eggerics scat.
678. Die coninc hem niet en vergat.
679. Si quamen ghereden op een velt,
680. Op haer orssen wel ghestelt.
681. Daer vonden si een ploech staen.
682. Die coninc beette neder saen.
683. Ende elegast reet voren,
684. Daer si den wech hadden vercoren.
685. Die coninc namt couter in die handt,
686. Dat hi aen den ploech vant.
687. Hi pensde in sinen moet:
688. Dat is ten ambacht goet.
689. Die graven wil in borghen,
690. Hi moeder toe besorghen,
691. Sulke dinc als hem bedorste.
692. Doe satti op al sonder vorste,
693. Ende volchde elegaste
694. Na met sporen vaste,
695. Die een luttel was voren.
696. Verstaet, so moechdi horen!
697. Doen si quamen voor die veste,
698. Die die schoonste was ende die beste,
699. Die iewaert stoet opten rij,
700. Elegast sprac: “hier wil ic sijn.
701. Nu siet,” seyti, “Adelbrecht,

702. Wat dunct u ghedaen te recht?
703. Ic wil werken bi uwen rade.
704. Mi ware leet, ghesciede u scade,
705. Datmen mochte seggen dan,
706. Het quam al bi desen man.”
707. Die coninc antwoerde na dier talen:
708. “En quam noyt binnen der salen,
709. Noch inden hove, daer ic weet.
710. Het soude mi wesen onghereet,
711. Soudicker nu binnen gaen.
712. Aen u selven moet al staen.”
713. Elegast seyde: “tis mi lief.
714. Sidi een behendich dief,
715. Dat sal ic cortelic verstaen.
716. Laet ons een gat maken gaen,
717. Inden muer ter goeder ure,
718. Daer wi moghen crupen dore”.
719. Dit loveden si beyde wel.
720. Si bonden hoer orssen snel,
721. Ende ghinghen ten muere sonder gheluyt.
722. Elegast trac een yser uut.
723. Daer hi den muer mit soude picken
724. Doe began die coninc te trecken
725. Tcouter voert vander ploech.
726. Doe stont elegast ende loech,
727. Ende vraechde waer hijt dede mken.
728. “Constic tsmeesters huus gheraken,

729. Ic dede maken sulc een.
730. Dus ghedaen en sach ic noyt gheen,
731. Beseghen tot sulcken sticken,
732. Daer men mee doer soude picken.”
733. Die coninc sprac: “het mach wel sijn.
734. Ic quam ghevaren opten rij,
735. Dies is leden der derden dach,
736. Dat ic voer om mijn bejach,
737. Daer moestic yser laten.
738. Het ontviel mi opter straten,
739. Daer men mi volchde achter.
740. En dorste niet keren door den lachter.
741. Dus was ic mijns yser ane,
742. Ende dit nam ic bider mane,
743. Daer ic vant aen een ploech.”
744. Elegast sprac: het is goet genoeg,
745. Mogen wi daer te punte in geraken.
746. Al soudemen ons heden vaen.”
747. Elegast sprac: “ic sals beginnen,
748. Laet sien, wat seldi daer an winnen!
749. Ghevalt, dat men ons wille vaen,
750. Ic sal also wel als ghi ontgaen.”
751. Elegast eyste sijn cruyt weder.
752. Die coninc sochte op ende neder,
753. Weder ende voort in sinen monde.
754. Mer hi verlost ter stonde.
755. Hi en mochs vinden niet.

756. Die coninc sprac: "Wats mi gesciet?
757. Mi dunct, ik hebbe mijn cruyt verloren,
758. Dat ic had hier te voren,
759. Beloken tusschen minen tanden.
760. Bi mijnre wet, dat mach mi anden."
761. Doe loech elegast echt
762. Ende seide: "Steeldi over recht?
763. Hoe coemt, datmen u niet en vaet,
764. Telken als ghi stelen gaet?
765. Dat ghi leeft, is wonder groot.
766. Ghi en waert langhe wile doot,
767. Gheselle," seit hi onverholen,
768. "Ic heb u cruyt ghestolen.
769. Ghi en weet van stelen niet een hare."
770. Die coninc peynsde: ghi segt ware.
771. Mittien lieten si die tale.
772. Gode beval hi al te male,
773. Dat hien moeste borghen.
774. Een deel was hi in sorghen.
775. Nochthans consti beheyndichede
776. Daer hi alle die ghene mede
777. Slapen dede vanden sale.
778. Ende ontsloot dan al te male
779. Sloten die men met slotelen sloot,
780. Waren si cleyne ofte groot
781. Ende ghinc ten scatte, daer hi lach,
782. Eert yemant hoorde of sach,

783. Ende haelde ende brochte,
784. Also vele als hem goet dochte.
785. Doen wilde karel van danen riden.
786. Elegast die hiet hem ontbeiden.
787. Hi soude om eenen sadel gaen,
788. Die in die camer ware ghestaen,
789. Daer eggeric ende sijn wijf in lach,
790. Die schoonste die noyt man sach.
791. Hi en leeft niet die u gheseyde
792. Die verweentheit vanden gereyde.
793. Ende ooc aen dat voerboech
794. Es te prisene ghenoech.
795. Daer hanghen aen hondert scellen groot,
796. Die alle sijn van goude root,
797. Ende clincken als eggeric rijt.
798. “Gheselle, doet wel, ende ontbeyt.
799. Ic sal hem sinen sadel stelen,
800. Al soudic hanghen bider kelen.”
801. Dit was den coninc onbequame.
802. Hi hadde eer ontbeert der vrame
803. Vanden sadel ende tghewin,
804. Dan elegast keerde weer in.
805. Als elegast quam ten ghereyde
806. Daer ic heden eer of seide,
807. Als hi twaende draghen dan,
808. Die scellen, diere hinghen an,
809. Gaven sluc enen clanc,

810. Datter eggeric bi ontspranc
811. Uut sinen slape ende seyde:
812. “Wie is daer te minen ghereyde?”
813. Hi woude trecken sijn sweert,
814. Haddet die vrouwe niet gheweert,
815. Die hem seinde ende vraghede,
816. Wat ware dat hi jaghede;
817. Often alven wilden verleiden.
818. Si namt swaert al mitter scheyden
819. Ende seyde: “daer en mach niemant in
820. Comen sijn meer noch min.
821. Tis ander dinc dat u deert.”
822. Si bemaenden ende beswert,
823. Dat hi haer seide sijn ghedochte,
824. Waer bi dat hi niet en mochte
825. Slapen binnen drien nachten,
826. Dat si conste ghewachten,
827. Noch eten binnen drien daghen.
828. Dit began si hem te vraghen.
829. Vrouwen list is menichfout,
830. Sijn si ionc, sijn si out.
831. So langhe lach si hem an,
832. Dat hi haer te segghen began,
833. Dat hi des conincs doot hadde ghesworen.
834. Ende die te doen waren vercoren,
835. Soude cortelike comen.
836. Hi gincse haer bi namen nomen;

837. Hoe si hieten, wie si waren,
838. Die den coninc wilden daren.
839. Dit hoorde elegast,
840. Ende hielt in therte vast.
841. Hi pensde hi sout brenghen voort,
842. Die ondaet ende die valsche moort.
843. Alse dit die vrouwe hoorde,
844. Si antwoordde na den woorde.
845. Si seyde: “mi waer liever vele,
846. Datmen u hinghe bider kele,
847. Dan dat ic ghedoghen soude.”
848. Ende eggeric sloech so houde,
849. Die vrouwe voor nase ende mont,
850. Dat haer tbloet ter stont
851. Ter nase ende te monde uut brac.
852. Si rechte haer op ende stac
853. Haer aenschijn over tbedde boom.
854. Elegast wasser bi ende nams goom,
855. Ende croper liselike toe.
856. In sinen rechten hantschoe
857. Ontfinc hijt bloet vander vrouwen,
858. Omdat hijt wilde scouwen
859. Diet den coninc te voren brochte,
860. Dat hider hem voor wachten mochte.
861. Doe seyde elegast een ghebede,
862. Daer hi alle die ghene mede
863. Slapen dede ende die vrouwe.

864. Ende sprac sijn woert mit trouwe,
865. Dat si beyde sliepen vast.
866. Doen ontstal hem elegast
867. Sinen sadel ende sijn swaert,
868. Dat hi lief hadde ende weert,
869. Ende maecte hem sijnre vaerde
870. Buten den hove tsinen paerde,
871. Totten coninc dien seere verdochte
872. Al om toget dat elegast brochte.
873. Hine hadder niet langher gestaen,
874. Hadt na hem moghen gaen,
875. So seere was hi vererret.
876. Hi vraechde waer hi had gemerret.
877. Elegast seide: “in mochs niet,
878. Bi al dat god leven liet.
879. Tis wonder dat mi thert niet en breect,
880. Vanden rouwe, die daer in steect.
881. Si en breect nemmermeer,
882. Door rouwe, noch door seer,
883. Dies ben ic seker te voren,
884. Si heeft so groten toren.
885. Gheselle,” seiti, “dits ghereyde,
886. Daer ic u heden of seide.
887. Ens so goed no so scoene
888. Onder gode vanden trone.
889. Dit hout. Ic sal gaen,
890. Eggeric sijn hoofd af slaen,

891. Of doden met enen knive,
892. Daer hi leyt bi sinen wive.
893. Dat en lietic om al dat gout
894. Dat die warelt inne hout.
895. Ic sel weder keren schiere.”
896. Doen bemaenden die coninc diere,
897. Dat hi hem seide door wat sake
898. Hi was so sere tongemake.
899. “Ende side niet al ghesont,
900. Ende hebt wel .x. hondert pont,
901. Ende tghereyde daer ghi om ginct?”
902. “Ay heer, het is al ander dinc,
903. Dat mijnre herten deert
904. Ende minen droeven sin verteert.
905. Ic heb minen heer verloren.
906. Ic hadde toeverlaet te voren,
907. Te comene te minen goede,
908. Ende te verwinnen minen armoede.
909. Mijn heer sel sterven morgen vroe.
910. Ic mach u seggen hoe:
911. Eggeric heeft sinen doot gesworen.”
912. Doen wiste karel wel te voren,
913. Dat hem god te stelen ontboot,
914. Om te bescudden vander doot.
915. Hi danckes oetmoedelike
916. Gode van hemelrike.
917. Doe antwoerde die coninc saen:

918. “Hoe so waendi dan tontgaen?
919. Of ghien staect met eenen knieve,
920. Daer hi leit bi sinen wive,
921. Thof selde verstormen al.
922. Ghi en had meer dan gheval,
923. Ghi sout saen hebben vercoft,
924. Ende u lijf ende eynde brocht,
925. Soudi u worpen inden noot.
926. Sterft di coninc, so is hi doot.
927. Wat talen souder of wesen?
928. Ghi sout des rouwen ghenesen.”
929. Dit seidi doer behendichede,
930. Om elegast te proeven mede.
931. Nochtan wasser een ander an,
932. Hi hadde gerne gheweest van dan.
933. Dlange letten van hem leet.
934. Elegast antwoerde ghereet:
935. “Bi al dat god leven liet,
936. Waerdi mijn gheselle niet,
937. Ten bleve te nacht onghewroken,
938. Dat ghi hebt so na ghesproken
939. Den coninc karel minen heere,
940. Die waerdich is alder eere.
941. Biden heere die mi gewrochte,
942. Ic sel vorderen mijn ghedochte,
943. Ende wreken minen toren
944. An die sconincs doot hebben ghesworen,

945. Eer ic vander buercht scheide,
946. Gaet mi te lieve of te leyde.”
947. Die coninc peynsde: dits mijn vrient,
948. Al heb ics qualic op hem verdient.
949. Ic salt beteren, mach ic leven.
950. Hi sal verwinnen al sijn sneven.
951. “Gheselle, ic sel u wisen bet,
952. Hoe ghien brenghen selt int net,
953. Eggerike van eggermonde.
954. Rijt inder morgenstonde
955. Totten coninc daer ghin vint.
956. Vertelt hem ende ontbint,
957. Die ondaet ende die moort.
958. Als hi sal horen u woert,
959. Ghi selter bi versoenen al.
960. U loon en sel niet wesen smal.
961. Ghi moghet riden bi sijnre siden,
962. Alle u daghe ende u tiden,
963. Of ghi sijn broeder waert,
964. So langhe als u god ghespaert.”
965. Elegast seyde: “wat mijns ghesciet,
966. En come voor den coninc niet.
967. Die coninc is te mi so gram,
968. Om dat ic hem eens nam
969. Van sinen scatten sulcen scaerde,
970. Dat cume ghedroech twee paerden.
971. Ic en come niet daer hi mi saghe,

972. Noch bi nachte, noch bi daghe.
973. Dats pine teghen spoet.”
974. “Wil ic u segghen wat ghi doet?”
975. Sprac karel die edel man,
976. “Rijt wech in uwen dan,
977. Daer ghi liet u ghesellen.
978. Nu sal ic u vertellen.
979. Voert voor u ons bejach,
980. Tot morghen opten dach.
981. Dan deylen wi met ghemake.
982. Ic sal bode sijn vander sake,
983. Totten coninc daer icken weet.
984. Sloech men doot, het waer mi leet.”
985. Mit deser talen dat si schieden.
986. Elegast voer tot sinen lieden,
987. Daer hise liet inden dan.
988. Ende karel, die edel man,
989. Voer tynghele in sijn casteel.
990. Sijn herte was sonder riveel,
991. Datten diegheen wilde verraden,
992. Die hem soude staen sin staden,
993. Soude recht na rechte staen.
994. Noch stont die poorte ontdaen,
995. Ende sine lieden sliepen alle.
996. Hi bant dorst opten stalle,
997. Ende ginc ter cameren daer hi lach,
998. Eert yemant hoorde ofte sach.

999. Hi hadde sijn wapen af ghedaen,
1000. So was die wachter gestaen,
1001. Ter hoger tinnen ende blies den dach,
1002. Diemen scone verbaren sach.
1003. Doen wert in wake menich man,
1004. Dien god den slaep seynde an,
1005. Doe die coninc stelen voer.
1006. Dat was hem een scone boer.
1007. Doe seynde karel die coninc
1008. Eenen sinen camerlinc,
1009. Om sinen verholen raet,
1010. Ende seyde hoet met hem staet:
1011. Dat hi wiste wel te voren
1012. Dat sinen doot ware gesworen
1013. Van eggeric van eggermonde,
1014. Die comen sal in corter stonde
1015. Met alder macht vanden lande,
1016. Om hem te doene scande
1017. Als te nemen sijn leven.
1018. Dat si hem goeden raet geven,
1019. Dat hi behoude sijn eere,
1020. Ende si haren gherechten heere.
1021. Doe seide die hertoghe van bayvier:
1022. “Laetse comen, si vinden ons hier.
1023. Het sel den menighen costen tleven.
1024. Ic sal ons goeden raet gheven:
1025. Hier is menich sterc fransoys

1026. Uut vrancrijc ende baloys
1027. Menich ridder, menich seriant,
1028. Die mit u quamen hier int lant.
1029. Si selen hem wapenen alte male,
1030. Ende trecken in die hoghe sale.
1031. Ende ghi selve heer coninc,
1032. Sult ghewapent staen inden rinc.
1033. Die u daer slaen wil of deeren,
1034. Wi sellen wel weeren.
1035. Dbloet sel hem lopen ten sporen,
1036. Ende eggeric als te voren.
1037. Desen raet dochten wesen goet.
1038. Si wapenden hem metter spoet,
1039. Alle die daertoe dochten,
1040. Ende wapenen dragen mochten,
1041. Beyde cleyn ende groot.
1042. Si duchten swaren wederstoot.
1043. Eggheric was van groter macht,
1044. Ende alle die hadden cracht
1045. Weder ende voort opten rij
1046. Woude in sijnre hulpen sijn.
1047. Men dede ter poorten tsestich man,
1048. Gewapent ende halsberch an.
1049. Doen eggerics lieden quamen gewaren
1050. In tconincs hove met groter scaren,
1051. Ontdede men die poorte wide
1052. Ende lietse alle door liden.

1053. Doen si quamen int hof,
1054. Dedemen hoer cleeder of.
1055. Men vant naest haren live
1056. Witte halsberghe, scarpe knive.
1057. Die ondaet was openbaer.
1058. Men leydse gevanghen daer,
1059. Altemet dat si quamen,
1060. Tot datmense had benamen.
1061. Eggeric quam gevaren
1062. Al mitter lester scaren,
1063. Daer alle die moort aene stoet.
1064. Doe hi gebeet was te voet,
1065. Ende waende gaen in die sale,
1066. Sloomen die poorte te male.
1067. Men vincken als men dander dede.
1068. Men vant gewapent sine leden,
1069. Bat dan yemand die daer was.
1070. Men leyde hem in dat pallas
1071. Voor den coninc sinen heere.
1072. Dat moechti hem wel scamen seere.
1073. Die coninc leide hem vele te voren.
1074. Hi en woude een niet horen.
1075. Hi lochende der ondaet
1076. Ende seide: "heer coninc, hebt beteren raet.
1077. Dadi mi lachter onverdiend,
1078. Ghi hadt verloren menigen vrient.
1079. Ghi en waret ooc niet so coene,

1080. Nog geen uwer baroene,
1081. Die mi op dorste staden,
1082. Dat ic u hadde verraden.
1083. Woer yemant dies begaerde,
1084. Ic daet hem lochenen mitten swaerde,
1085. Of mitten oerde van minen spere.
1086. Nu come voort dies begheere.
1087. Als dit die coninc verstoet,
1088. Was hi blide in sinen moet
1089. Ende seynde om elegaste,
1090. Boden na boden vaste,
1091. Daer hi was inden woude,
1092. Ende ontbloot hem herde houde,
1093. Ende vergaf hem alle misdaet.
1094. In dien dat hi den camp bestaet
1095. Tegen eggericke,
1096. Hi souden maken rike.
1097. Die boden en letten niet
1098. Sie deden dat hem die coninc hiet.
1099. Sie voeren tot dien stonden
1100. Daer si elegast vonden.
1101. Dat hem die coninc beval
1102. Seiden si elegast al,
1103. Die seere verbliden vanden woerde.
1104. Als hi die nieumare hoorde,
1105. Hi liet leggen sijn ghereyde
1106. Sonder eenich langher beyden,

1107. Dat hi eggericke stal.
1108. Daertoe hiet hi ende beval,
1109. Datten Karel wilde geleiden.
1110. Hi soude eggerics lachter breiden.
1111. Hi swoer bi sijnre kerstenhede,
1112. Waer hem god sculdich een bede,
1113. Hi en begeerde ander goet,
1114. Dan hi den camp vechten moet,
1115. Over sinen gherechten heere,
1116. Om te behouden sijn eere.
1117. Si voeren wech metter spoet.
1118. Doen elegast, die ridder goet,
1119. Quam in des conincs sale,
1120. Nu moechdi horen sine tale.
1121. Hi seide: “god hoede dit ghesinde:
1122. Den coninc ende dattic hier vinde.
1123. Mer eggeric en groetic niet.
1124. God die hem crucen liet
1125. Om onse wille, ende vele vermagh,
1126. Die late mi sien op desen dach,
1127. En maria, die maghet soete,
1128. Datmen te winde hanghen moete,
1129. Eggheric van eggermonde.
1130. Mochte god doen sonde,
1131. So heeft hi sonde ghedaen,
1132. Dat hi der galgen is ontgaen,
1133. Om dat hi swoer mijns heeren doot,

1134. Sonder bedwang oft noot.”
1135. Als dit elegast hadde gesproken,
1136. Eggeric hadt gerne ghewroken,
1137. Mer hi en hads die macht niet.
1138. Daer was menich die hem liet.
1139. Die coninc antwoerde daer of:
1140. “Sijt willecome in mijn hof.
1141. Nu vermaen ic u bi alle dien,
1142. Die gods van sonden plien,
1143. Dat ghi segt ende brencet voort,
1144. Die ontdaet ende die moort,
1145. Van eggeric die ghi hier siet,
1146. Dat en laet door niemand niet.
1147. Ghi en segt waer ende niet el,
1148. Hoe die aventuer gevel.”
1149. Elegast seide: “Gerne,
1150. Mi en staets niet tontbeerne.
1151. Ic ben seker wel te voren,
1152. Dat eggeric heeft u doot gesworen.
1153. Ic hoordet hem seggen daer hi lach,
1154. Ende gaf sinen wive enen slach,
1155. Dat sijt dorste anden,
1156. Dat haer tbloet ten tanden,
1157. Ter nase ende ter mont uut brac.
1158. Si rechte haer op ende stac
1159. Haer aenschijn over tbeddeboom.
1160. Ic was daer ende nams goom,

1161. Ende croper liseliken toe.
1162. In minen rechteren hantscoe,
1163. Ontfinc ict bloet vander vrouwen.”
1164. Doen liet hi den coninc scouwen,
1165. Ende met hem allen diet wilden sien.
1166. Dorste eggeric lochenen van dien,
1167. Ic dade hem lien der ondaet,
1168. Eer die sonne onder gaet,
1169. Tusscen ons tween teere werven,
1170. Oft ic sal mijn lives derven.”
1171. Eggeric antwoerde nadien:
1172. “Die lachter en mach mi niet ghescien.
1173. Ten sal ooc niemen wesen lief,
1174. Dat ic jeghen een verbannen dief,
1175. Minen hals soude aventueren.
1176. Hi soude bet campen met gheburen
1177. Dan hi jeghen mi soude.”
1178. Elegast seide also houde:
1179. “Ja, en ben ic hertoghe, alse ghi sijt?
1180. Ende was ic verbannen enen tijd,
1181. Ende mi die coninc mijn goet nam,
1182. Omdat hi te mi was gram,
1183. Verranesse ende moort stond ic ave.
1184. Ic hebbe ghenomen groete have
1185. Den riken lieden van haren goede.
1186. Dat dede mi noot ende armoede.
1187. Maer dat ghi een morder sijt,

1188. Ghine moget ontsegghen camp no strijt,
1189. Ter werelt negenen man,
1190. Die u dachvaert in den crijt.”
1191. Die coninc antwoerde daer na:
1192. “Bi mine wet, ghi seght waer.
1193. Soudicken voeren na recht,
1194. Ic dede slepen eenen knecht
1195. Ende hanghen bider kelen.
1196. Doen ghinc met eggeric uutten spele,
1197. Ende peynsde in sinen moet:
1198. Na dat ghescepen stoet,
1199. Beter is camp dan hals onttween.
1200. Int hof en was man gheen
1201. Die spreken dorste siere vromen.
1202. Dus wert den camp anghenomen,
1203. Een luttel nader noenen.
1204. Die coninc ontboet sijn baroenen
1205. Dat ghi ghewapent te velde waren.
1206. Hi en wildes camps niet ontbaren.
1207. Hi liet den camp ghereyden
1208. Ende bat god, dat hi moest scheiden
1209. Den camp ende tgevechte
1210. Na reden ende na rechte.
1211. Die coninc troeste elegast wel
1212. Ende seide: verghinghe wel sijn spel,
1213. Ende behilti sijn leven,
1214. Hij sounden sijnder suster geven,

1215. Die eggeric hadde tevoren,
1216. Die sijn doot hadde gesworen.
1217. Men sloech coerden opt velt,
1218. Daer menich man gewapent helt,
1219. Een luttel voor vespertijt.
1220. Elegast quam eerst int crijt,
1221. Om datti aenlegger was.
1222. Hi beette neder int gras
1223. Ende viel in knien ghebede
1224. Ende seide: "God doer u goedertierenhede,
1225. Ic come u heden te ghenaden,
1226. Van allen minen misdaden,
1227. Die mi ye ghevel.
1228. Ic kenne mine misdaet wel.
1229. Oetmoedich god diet vermach,
1230. En wreect niet op desen dach,
1231. An mi mine sonden.
1232. Doer u heylighe vijf wonden,
1233. Die ghi ontfinc doer ons misdaet,
1234. Hebt heden mijns raet,
1235. So dat ic niet en sterve,
1236. Noch in den camp en bederve.
1237. Ist dat mi die sonden niet en slaen,
1238. So waen ic wel van hier ontgaen.
1239. Volmaekt god, door u doghet,
1240. Ic biddu dat ghi mi verhoghet,
1241. Ende maria, soete vrouwe,

1242. Ic wil u dienen mit rechter trouwe,
1243. Ende nemmermeer voort aen,
1244. En werdic rover, noch scaecman
1245. In wildernissen ende in wouden,
1246. Mach ic hier mijn lijf behouden.”
1247. Doen hi eynde sijn ghebede,
1248. Seghende hi alle sine lede,
1249. Scone miet sijnder rechter hant,
1250. Seghende hi sijn ridders ghewant,
1251. Ende seghende dors dat voor hem stoet,
1252. Ende bat gode dor oetmoet,
1253. Dat hem draghen moest met eeren
1254. Ende uuten campen laten keeren.
1255. Met dat hi die tale seyde,
1256. Sat hi op in sijn ghereyde
1257. Ende hinc den scilt ter luchter side.
1258. Nu naket eenen groten stride.
1259. Hi nam in die hant dat speere.
1260. Ende eggeric quam met grooter geere
1261. Ten crite wert gewapent wel,
1262. Die seere was int herte fel.
1263. Hi en seide noch en dede.
1264. Hi sloech met sporen vaste
1265. Ende reet op elegaste
1266. Ende elegast op hem weder,
1267. Die eggeric stac door tleder
1268. Vander curien met geweld,

1269. Datti neder viel opt velt
1270. Vanden orsse op daerde.
1271. Eggheric vinc ten swaerde,
1272. Dat hi trac uuter scheyde,
1273. Ende sprac: “Nu sal ic doden beyde,
1274. Elegast, u ende u paert,
1275. Ten si, dat ghi ter vaert
1276. Neder beet op die moude:
1277. So mach u ors dlijf behouden.
1278. Hets so sterc ende so groot,
1279. Het waer scade, sloech ict doot.
1280. Die menighe soudt beclaghen.
1281. Moechdi u lijf ontdraghen,
1282. So behoudi u paert.”
1283. Elegast sprac ter vaert:
1284. “En ware dat ghi te voet sijt,
1285. Ic soude corten dese strijt.
1286. En wil u niet te voete slaen.
1287. Ic wil prijs an u begaen,
1288. Al souts mi sijn te wors.
1289. Nu sit weder op u ors.
1290. Laet ons vechten ridder wise.
1291. Ic heb liever datmen mi prise,
1292. Dan ic u sloeghe bi rampe,
1293. Al soudic bliven inden campe.”
1294. Dit was den coninc karel leet,
1295. Dat elegast so langhe meet

1296. Ende eggericke spaert.
1297. Eggeric vinc sijn ors ter vaert.
1298. Doe elegast die tale seide,
1299. Sat hi op in sijn ghereyde.
1300. Doen verhief daer een strijt,
1301. Tot langhe na vespertijt.
1302. En quam niemant daer, hi sach
1303. So fellen strijt op enen dach.
1304. Hare slaghen waren onghiere.
1305. Hare helmen bernden ghelijc den viere
1306. Vanden voncken diere uut vloghen.
1307. Si waren beyde hertoghen,
1308. Die daer vochten den camp.
1309. Al geviel elegast die scamp,
1310. Datti hadde sijn lant verloren,
1311. Hi was hertoghe alse tevoren.
1312. Doe seyde die coninc van vrancrike:
1313. “God, also gewaerlike,
1314. Als ghi hier moghende sijt,
1315. So moetti corten desen strijt
1316. Ende dit langhe gevechte
1317. Na redene ende na rechte.”
1318. Elegast had een swaert,
1319. Het was sijns gewichte waert
1320. Van ghemalen goude root,
1321. Elcken man te sijnre noot,
1322. Die coninc hadt hem gegeven.

1323. Elegast die hevet verheven,
1324. Ende sloech eenen slach so seere
1325. Bider hulpen van onsen heere
1326. Ende door sconincs bede,
1327. Die hi over elegast dede,
1328. So, dat hi hem rovede
1329. Die meeste helt vanden hovede,
1330. Ende viel doot uten gereide.
1331. Dit sach die coninc ende seyde:
1332. “Gewaerich god, ghi sijt hierboven.
1333. Met rechten mach ic u loven,
1334. Die mi so menighe eere doet.
1335. Die u dienen, si sijn vroet.
1336. Ghi moghet helpen ende beraden
1337. Alle, die aen u zoeken ghenaden.”
1338. Nu wil ic corten dese dinc.
1339. Men sleepte eggeric ende hinc,
1340. Ende alle die verraders mede.
1341. Daer en halp saec noch bede.
1342. Elegast bleef inder eere
1343. Dies dancti onsen heere.
1344. Die coninc gaf hem eggerics wijf.
1345. Si waren tsamen al haer lijf.
1346. Dus moet god al onse saken
1347. Voor onse doot te goede maken.
1348. Des gonne ons die hemelsche vader.
1349. Nu segghet amen alle gader.

